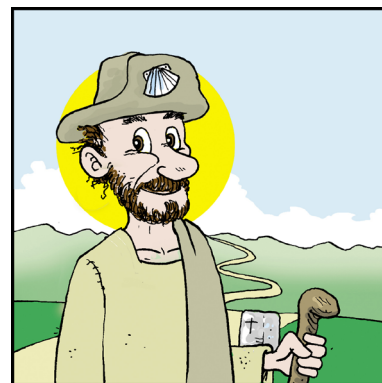

SANKT IBS LEGENDE

Det her er Sankt Ib. Du kan kende ham på hatten, vandrestaven og en muslingeskal.

Ib var en af de 12 mænd, der fulgtes med Jesus.

Da Jesus var død, rejste Ib og hans bror Johannes tilbage til den by, hvor de engang havde været fiskere.

“Hvad gør vi nu?” sagde Johannes og så på sin bror, der sad og kiggede ud over søen.

Ib vendte sig og så på Johannes.

“Vi fortæller folk om Jesus,” sagde han så.

“Men Ib! Det er jo ulovligt! Vi bliver slået ihjel, hvis vi gør det.”

Johannes pillede nervøst ved et fiskenet.

“Lige som Jesus gjorde.”

Ib kunne se, at hans bror var bange.

“Skal vi ikke bare blive her og fiske. Lige som i gamle dage?” sagde Johannes stille.

“Du må godt blive her, men jeg tager altså afsted,” sagde Ib og rejste sig.

Han var ikke bange. Han var nemlig helt sikker på, at han ville komme op i himlen, når han døde. Det havde Jesus fortalt ham. Og det troede han på.

Ib rejste sig og krammede sin bror.

“Faktisk... så tager jeg afsted med det samme,”

Johannes så trist efter sin bror, da han gik afsted mod byen.

Johannes fik ret. Ib blev taget til fange af romerske soldater og dræbt med et sværd. For ingen måtte længere tale om Jesus. Og de måtte slet ikke sige, at han var Guds søn.

Johannes og et par af Ibs venner prøvede at finde et sted, hvor de kunne begrave ham. Men alle steder fik de samme besked.

“Nej! Han er kristen, så han kan ikke ligge her.”

Til sidst fik en af dem en ide.

“Vi kan sejle til et andet land. Så kan vi begrave ham der,” sagde han.

“Knald god ide,” sagde en anden.

Og sådan blev det.

De lagde forsigtigt Ib op i båden og sejlede afsted. Der gik ikke længe før en storm brød løs. Båden blev kastet rundt på de høje bølger, men Ibs venner var ikke bange. De var sikre på, at Guds engle passede på dem.

Til sidst landede den lille båd på Spaniens kyst, hvor Ibs venner fandt et sted, de kunne begrave ham.

På graven lagde de en sten, hvor der stod: *“Her ligger Ib. Ham der var ven med Jesus.”*

Mange år gik og Ibs venner blev gamle og døde. Ibs grav blev glemt, med der gik alligevel historier om den. Så folk begyndte at lede efter graven. De var sikre på, at hvis de fandt den, ville stedet være helligt. Og på hellige steder, kunne der ske mirakler.

Efter lang tids søgen, var der endelig en, der fandt den.

“Jamen, der er den jo,” sagde han og børstede jorden af stenen. “Og se! Min dårlige hånd er blevet rask!”

Manden fortalte nu alle, han mødte, hvor Sankt Ibs grav var og om sin hånd, der var blevet helbredt. Og så begav folk sig ud på den lange rejse for at besøge graven. De fleste gik, for det var sådan, man rejste dengang.

“Åh, jeg har så ømme fødder og ben,” kunne de sige, når de nåede frem.

“Gid der var et sted, hvor jeg kunne hvile. Og måske også få en skål mad.”

Sådan voksede der en by rundt om Ibs grav. Til at begynde med kom der krostuer, og senere kom der købmænd, som gerne ville sælge alle mulige ting til de rejsende. Det kunne være en ny hat, en god vandrestav eller måske nogle nye sko. Byen blev kaldt Santiago.

Santiago lå ved kysten, og på stranden kunne man finde nogle helt særlige muslingeskaller. De var store og meget flotte. Alle, der nåede frem til graven, tog ned på stranden for at finde en muslingeskal, som de kunne tage med hjem. På den måde kunne de vise, at de havde gået den lange tur og var nået frem til graven.

Sankt Ib er helgen for:

- Pilgrimme
- Alle rejsende - både til lands, til vands og i luften